

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Czubik

SSN Janusz Niczyporuk

w sprawie ze skargi M. S.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. akt II S (...), po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2022 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pismem z 13 grudnia 2021 r. M. S. wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki przez Sąd Apelacyjny w (...) m.in. w sprawie II S (...) wnosząc o stwierdzenie przewlekłości i zasądzenie od Skarbu Państwa na jego rzecz kwoty 20.000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga podlega odrzuceniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018, poz. 75 ze zm., dalej jako: ustawa o skardze na przewlekłość) skarga powinna zawierać:

1. żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy oraz
2. przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie.

Skarga M. S. spełnia tylko pierwszy wymóg. Skarżący wskazał sygnaturę postępowania, które w jego ocenie trwało zbyt długo oraz sformułował żądanie stwierdzenia jego przewlekłości, nie podając jednak żadnego uzasadnienia dla tego żądania. W uzasadnieniu skargi nie ma żadnej okoliczności wskazującej na przewlekłość tego postępowania. Zamiast tego skarżący przedstawia chaotyczne wywody, pozostające bez związku z przedmiotem skargi. W skardze brak jest zatem „okoliczności uzasadniających żądanie” w rozumieniu art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość. Zgodnie z art. 9 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków. Wobec niespełnienia wymogu określonego w art. 6 ust. 2 pkt 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga M. S. musiała zostać odrzucona.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.